

og ikke mindst med Henblik paa, hvorledes det staaer i Forhold til Budgettet for 1913—14.

Under Sammenligningen mellem de to Finansaar er der 3 Ting, der formentlig maa tages Hensyn til: for det første, at vort Samfund efter Genforeningen med de sønderjydske Landsdele er blevet større, for det andet, at Pengenes Værdi er mindre nu end før Krigen, og for det tredje, at der selv om Krigens Ulykker ikke var kommet, vilde have været en stadig stigende Linie i vore Statsbudgetter. Jeg anslaaer den Forøgelse paa det foreliggende Budget, der hidrører fra de sønderjydske Landsdele, til ca. 10 Mill. Kr. — det er rent skønsmæssigt anslaaet, det bliver maaske noget mere eller noget mindre, men jeg tror ikke, det er saa forfærdelig langt fra det rigtige —, og sættes Pengenes Værdi til det halve af, hvad den var før Krigen, vil der til et Budget paa ca. 136 Mill. Kr. i 1913—14 nu svare et Budget paa ca. 272 Mill. Kr., og anslaaes endelig den aarlige Stigning, der under normale Forhold vilde være fremkommet paa Budgetterne, til ca. 10 Mill. Kr., vil Stigningen paa denne Konto i 1923—24 andrage ca. 100 Mill. Kr. Heraf vil fremgaa, at Budgettet for 1923—24, hvis det skulde svare til Budgettet for 1913—14, ikke maatte andrage over 10 Mill. Kr. plus 272 Mill. Kr. plus 100 Mill. Kr. eller med et rundt Tal ca. 380 Mill. Kr., medens det i Virkeligheden er anslaaet til ca. 425 Mill. Kr. Med andre Ord, Budgettet ligger endnu trods de allerede foretagne Besparelser 45—50 Mill. Kr. for højt, 45—50 Mill. Kr. over det, det normalt maatte være oppe paa. Nu var der vel egentlig ingen Grund til at opholde sig derved, hvis det samtidig kunde antages, at vort Samfunds økonomiske Bæreevne gennem denne 10-aarige Periode var blevet styrket i tilsvarende Grad, som Skattebyrden er steget udover det normale. Men der er neppe nogen, der vil paastaa, at dette er Tilfældet. Tværtimod, de fra alle Sider under denne Finanslovbehandling fremkomne Udtalelser om vort Næringslivs trange Kaar i Øjeblikket vidner tilstrækkelig tydeligt om, at Samfundets Skattepligt ikke vedblivende tør holdes spændt udover det normale.

Jeg kan ikke se rettere end, at vi løber en overordentlig stor statsfinansiell Risiko ved vedblivende at holde Budgettet oppe paa denne Højde. Derfor maa jeg ogsaa udtale min Anerkendelse af og Glæde ikke alene over de Spareforanstaltninger, der allerede er gennemført, men ogsaa over, at den højtærede Finansminister har stillet yderligere

Spareforanstaltninger i Udsigt. Den højtærede Minister nævnte i sin Fremlæggelsestale en Række Omraader, hvor han mente, Besparelser vilde kunne finde Sted, derimod nævnte Ministeren ikke noget om, hvor stort et Beløb det her kan komme til at dreje sig om. Jeg tør ingen Mening have derom, men jeg vil bede den højtærede Finansminister og ikke mindre det højtærede Finansudvalg om ikke at finde Hvile i deres Sparebestræbelser, før der yderligere er forsvundet 45—50 Mill. Kr. paa Finanslovsforslagets Udgiftsside. Jeg erkender meget gerne, at dette vil blive en overmaade vanskelig Opgave, en Opgave, der skal udøves baade med Skønsomhed og Fasthed, thi det vil sikkert ikke kunne undgaaes under dette Arbejde, at der skal skæres ned paa Steder, hvor det i og for sig kunde være meget ønskeligt ikke at gøre det. Men jeg føler mig ret overbevist om, at det vil ikke lykkes at opnaa finansiell Balance indenfor den nuværende Finansplans Rammer, hvis ikke en saadan Nedsikring finder Sted. Den højtærede Finansminister stillede en Nedsættelse af Skatterne i Udsigt, og en saadan Nedsættelse kan jo fremkomme paa to Maader. Den ene er, at Procenterne sættes ned, men jeg tror desværre ikke, der bliver Anledning hertil; den Nedsættelse, der vil komme, vil snarere fremkomme derved, at Indtægterne og Vareomsætningen gaar ned, og jeg er ikke helt uenig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard, naar han i sin Tale i Gaar antog, at der her vilde blive Tale om en automatisk Nedsættelse paa ca. 50 Mill. Kr. Men jeg vil saa indtrængende henstille til det ærede Medlem, der nu er Medlem af Finansudvalget, at han lægger sig kraftigt i Selen for indenfor Finansudvalget at faa tilsvarende 50 Mill. Kr. skaarret ned paa Udgiftssiden, ellers tror jeg, der vil blive det allerstørste Besvær ved at opnaa den Balance, som vi alle venter efter, som hele den danske Befolkning, alle danske Skatteydere venter paa at faa virkeliggjort.

Til sidst vil jeg gerne have Lov til at sige nogle faa Ord om den Erhvervskrise vi staaer i, og som jo har vakt saa megen Interesse under denne Finanslovbehandling. Jeg vil da først og fremmest henstille til de Medlemmer der repræsenterer Yderstandpunkterne i denne Sag at de ikke graver Kløften mellem deres Opfattelser større, end den i Virkeligheden er, og jeg vil føje til, heller ikke større, end den er ude i Befolkningen. Jeg føler mig overbevist om, at ikke alene de danske Landboere, men et afgjort Flertal i det danske Folk er frihandelsvenligt,